

РЕШЕНИЕ

№ 4868

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4314** по описа за **2023** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на СДВР, чрез процесуален представител срещу Решение от 17.02.2023 г. на СРС, по анд. № 7511/2021 г., по описа на СРС, НО, 103 с-в, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 200/10.03.2021 г., издадено от директор на СДВР, с което на Ц. В. П., на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗ) е наложена глоба в размер на 300 лв.

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност, незаконосъобразност, неправилност на първоинстанционното решение, поради което се иска неговата отмяна. Счита, че СРС неправилно е достигнал до извода, че е допуснато нарушение на изискванията на чл. 42и на чл. 57 от ЗАНН. Описано е нарушението – дата, място на извършване и обстоятелствата, при които е извършено. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, спазени са сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Счита, че не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Претендира присъждане на юрисконсулско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба, не изпраща представител.

СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и

възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че на 19.02.2021 г., около 20:05 часа, в [населено място], се е намирал на закрито обществено място в обществения транспорт, на метростанция „С. 2“ и не е поставил защитна маска на лицето си за еднократна или многократна употреба, покриваща носа и устата, в условията на обявено в Р България извънредно положение с Решение от 13.03.2020 г. на Народното събрание. По този начин, П. не изпълнява въведена на основание чл.63 ал. 4 от Закон за здравето със заповед на Министъра на здравеопазването от Заповед № РД - 01 - 51/26.01.2021 г., I във вр. с т. I, 7.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН, връчен на сочения за нарушител, подписан с възражение, че има възражения. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП.

От правна страна съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, при спазване на установения ред и в преклузивните срокове предвидени в чл. 34 от ЗАНН, но при издаване на НП са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което е отменил същото.

Съгласно чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл.63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящата инстанция споделя изводите на СРС, че АУАН и НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, при спазване на разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН давностни срокове, но не може да сподели направените от такива за наличие на съществено процесуално нарушение довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице.

Административнонаказателната отговорност на ответника по касация е ангажирана на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, който в редакцията му, действала към момента на извършване на нарушението (ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г.), предвижда административно наказание глоба от 300 до 1000 лв. за нарушаване или неизпълнение на въведени с акт на министъра на здравеопазването или на директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 1 или, ал. 2, освен ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗЗ (прил.ред., ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) при възникване на извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда противоепидемични мерки на територията на страната или на отделен регион. В НП е посочена Заповед № РД - 01 - 51/26.01.2021 г., I във вр. с т. I, 7 на министъра на здравеопазването, с които са били въведени противоепидемични мерки на територията на страната, като с т. I, 7 от същата, е въведено и задължение за всички лица, които се намират в закрити обществени места да имат поставена защитна маска на лицето си за еднократна или многократна употреба, покриваща изцяло носа и устата – от основата до брадичката. Безспорно от доказателствата по

делото се установи, че ответникът по касация е установен на 19.02.2021 г., около 20:05 часа, в [населено място], се е намирал на закрито обществено място в обществения транспорт, на метростанция „С. 2“ без поставена маска на лицето си за еднократна или многократна употреба, покриваща изцяло носа и устата – от основата до брадичката, което сочи на неизпълнение на задължението за спазване на противоепидемичните мерки, поради което законосъобразно е ангажирана отговорността ѝ на соченото основание.

По отношение на санкцията същата е наложена в минимален размер, поради което е и правилно определена.

Не са налице и предпоставките за приложение на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, тъй като деянието е типично за вида си, липсват обстоятелства, които да го характеризират като такова с по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, свързани с незачитане на нормативните задължения по спазване на въведени противоепидемични мерки със заповеди на органи на държавно управление.

Във връзка с гореизложените съображения, настоящата инстанция намира, че СРС неправилно е отменил наказателното постановление. Спорът е изяснен от фактическа и правна страна и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, подлежи на решаване по същество. Обжалваното решение следва да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно и вместо него да се постанови решение, с което да се потвърди процесното наказателно постановление.

С оглед изхода на спора Ц. В. П. да заплати на ОПП - СДВР, на основание чл. 63, ал. 2 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXV КС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 17.02.3023 г. на СРС, по анд. № 7511/2021 г., по описа на СРС, НО, 103 с-в.

ПОТВЪРЖДАВА НП № 200/10.03.2021 г., издадено от директор на СДВР, с което на Ц. В. П., на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето е наложена глоба в размер на 300 лв.

ОСЪЖДА Ц. В. П. да заплати на СДВР на основание чл. 63, ал. 2 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

